

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 325/2021-11

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) a sudcov Jany Baricovej a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky obchodnej spoločnosti **Prima banka Slovensko, a. s.**, Hodžova 11, Žilina, IČO 31 575 951, zastúpenej advokátskou kanceláriou SEDLAČKO & PARTNERS, s. r. o., Štefánikova 8, Bratislava, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. František Sedlačko, PhD., LL.M., proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 2 Cdo 80/2019 z 30. januára 2020 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 15. mája 2020 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na rovnosť v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) označeným v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľka navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie a priznať jej náhradu trov vzniknutých v konaní pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že v konaní vedenom Okresným súdom Košice I (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 40 C 120/2014 sa žalobkyňa [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalobkyňa“) domáhala proti sťažovateľke v procesnom postavení žalovanej v 1. rade, [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalovaná v 2. rade“), a [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalovaná v 3. rade“) určenia absolútnej neplatnosti v žalobe bližšie konkretizovaných ustanovení obchodných podmienok tvoriacich súčasť zmluvy o úvere č. [REDAKOVANÉ] zo 14. decembra 2011 a zmluvy o úvere č. [REDAKOVANÉ] z 22. mája 2012, ktoré žalobkyňa uzatvorila so sťažovateľkou.

3. Rozsudkom č. k. 40 C 120/2014-744 z 18. mája 2017 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) okresný súd žalobu žalobkyne zamietol a sťažovateľke a žalovaným v 2. a 3. rade priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

3.1. V odôvodnení konštatoval, že žalobkyňa sa žiadnym spôsobom nevyjadrila ani nepreukázala existenciu naliehavého právneho záujmu na určení absolútnej neplatnosti predmetných zmluvných podmienok. Okresný súd uviedol, že určovacia žaloba by žiadnym spôsobom neovplyvnila právne postavenie žalobkyne, pričom poukázal na to, že žalobkyňa si svoje zmluvné povinnosti neplnila riadne a včas, preto sťažovateľka vyhlásila predčasnú splatnosť úverov a pristúpila k výkonu záložného práva formou dobrovoľnej dražby. Udelením príklepu a zaplatením ceny dosiahnutej vydražením prešlo vlastnícke právo k predmetu dražby na žalovanú v 3. rade ako vydražiteľku. Okresný súd pritom podotkol, že žalobkyňa žalobu o určenie neplatnosti dražby nepodala.

4. O odvolaní žalobkyne rozhodol Krajský súd v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom č. k. 3 Co 300/2017 zo 6. septembra 2018 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“), ktorým podľa § 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) potvrdil ako vecne správny výrok rozsudku okresného súdu o zamietnutí žaloby a zrušil výrok o náhrade trov konania a v rozsahu zrušenia vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie.

4.1. Krajský súd sa v celom rozsahu stotožnil s vysloveným právnym názorom okresného súdu o nepreukázaní naliehavého právneho záujmu žalobkyňou na určení absolútnej neplatnosti namietaných zmluvných podmienok. Dôvodil, že stav právnej neistoty právneho postavenia žalobkyne bolo možné odstrániť len v konaní o určenie neplatnosti dobrovoľnej dražby podľa osobitného právneho predpisu, avšak žalobkyňa také konanie neiniciovala.

5. Proti predmetnému rozsudku krajského súdu v časti potvrdzujúceho výroku podala žalobkyňa dovolanie, ktoré najvyšší súd vyhodnotil ako prípustné a dôvodné, preto napadnutým uznesením rozsudok krajského súdu podľa § 449 ods. 1 a § 450 CSP zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

5.1. Z odôvodnenia napadnutého uznesenia vyplýva, že najvyšší súd posudzoval dovolanie žalobkyne podľa jeho obsahu v súlade s čl. 11 ods. 1 až 3 CSP a § 124 CSP a námietku žalobkyne, podľa ktorej je prieskum zmluvných podmienok vo vzťahu veriteľ – spotrebiteľ potrebné vykonať *ex officio*, posúdil ako námietku nesprávneho právneho posúdenia veci v otázke (ne)existencie naliehavého právneho záujmu spotrebiteľa na určení neprijateľnosti zmluvných podmienok, resp. ich neplatnosti z dôvodu neprijateľnosti. Tento uplatnený dovolací dôvod najvyšší súd subsumoval pod § 421 ods. 1 písm. a) CSP, keďže predmetná problematika už bola v jeho rozhodovacej praxi (konkrétne v rozhodnutí sp. zn. 6 Cdo 27/2018) riešená, preto dovolanie vyhodnotil ako prípustné, a to aj napriek tomu, že žalobkyňa v dovolaní výslovne poukázala len na § 420 písm. f) CSP.

5.2. Najvyšší súd vo vzťahu k preukazovaniu naliehavého právneho záujmu s odkazom na svoju judikatúru konštatoval, že v danom prípade žalobkyňa opodstatnene namietala nesprávne právne posúdenie veci krajským súdom, ktorý na vec sťažovateľky nesprávne aplikoval § 137 písm. c) CSP, čím sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.

II. Argumentácia sťažovateľky

6. V ústavnej sťažnosti nasmerovanej proti napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu sťažovateľka formuluje niekoľko námietok, ktoré možno rozdeliť do dvoch základných línií.

6.1. Sťažovateľka predovšetkým namieta, že najvyšší súd v rozpore s obsahom dovolania žalobkyne deklaroval jeho prípustnosť podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP, pričom z textu dovolania si sám vyabstrahoval právnu otázku a ustálenú rozhodovaciu prax, od ktorej sa mal krajský súd odkloniť, a to napriek tomu, že ťažisková argumentácia žalobkyne sa vzťahuje na § 420 písm. f) CSP. Takéto dotváranie právnej otázky najvyšším súdom považuje sťažovateľka za „*absolútne neakceptovateľné*“, keďže v dôsledku viazanosti rozsahom dovolania a dovolacím dôvodom nie je najvyšší súd oprávnený skúmať správnosť napadnutého rozhodnutia nad rámec vymedzeným dovolateľom. Ako absurdné hodnotí aj tvrdenie najvyššieho súdu, že krajský súd sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe najvyššieho súdu, reprezentovanej jeho rozhodnutím sp. zn. 6 Cdo 27/2018, ktoré bolo vydané približne sedem mesiacov po rozhodnutí krajského súdu o odvolaní žalobkyne. V tejto súvislosti sťažovateľka poukazuje na doterajšiu rozhodovaciu prax najvyššieho súdu, ktorý striktné trvá na konkretizovaní právnej otázky dovolateľom, uvedení jej správneho riešenia a vysvetlení, v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Aj z tohto dôvodu sťažovateľka označuje postup najvyššieho súdu ako „*mimoriadne zarážajúci a prekvapivý*“. Súčasne najvyššiemu súdu vytyka, že sa jej neumožnil vyjadriť k použitiu ustanovení Civilného sporového poriadku, ktoré aplikoval pri posúdení prípustnosti a dôvodnosti dovolania žalobkyne. Najvyšší súd tak preskúmaním rozsudku krajského súdu nad rámec dovolania žalobkyne konal „*v rozpore s procesnými pravidlami obsiahnutými v CSP a v konečnom dôsledku tak znemožnil sťažovateľovi realizáciu tých procesných práv, ktoré mu CSP priznáva*“.

6.2. V ďalšej časti ústavnej sťažnosti sťažovateľka vyjadruje svoj nesúhlas s právnym záverom najvyššieho súdu vychádzajúcim z jeho skorších rozhodnutí sp. zn. 6 Cdo 127/2017 a sp. zn. 6 Cdo 27/2018, podľa ktorého predstavuje žaloba spotrebiteľa o určenie neprijateľnosti zmluvných podmienok, resp. o určenie ich neplatnosti, osobitný druh žaloby bez potreby preukazovania naliehavého právneho záujmu. Podľa názoru sťažovateľky totiž nemôže mať spotrebiteľ naliehavý právny záujem výlučne na určení neplatnosti neprijateľných podmienok obsiahnutých v spotrebiteľskej zmluve bez toho, aby sa domáhal ochrany svojich individuálnych spotrebiteľských práv. Pre žalobkyňu preto nemá podaná určovacia žaloba žiadny význam, keďže jej postavenie nijako neovplyvní. Sťažovateľka v tejto súvislosti poukazuje tiež na odbornú kritiku rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 6 Cdo 127/2017, v ktorom bol vyjadrený obdobný právny názor ako v právnej veci sťažovateľky, a zdôrazňuje, že „*absolútne a nekritické favorizovanie spotrebiteľa, ktorého sa najvyšší súd dopustil, keď extenzívne kreoval ďalší osobitný druh žaloby pre spotrebiteľa, sa vo všeobecnosti vymyká kontrole, je iracionálne a nelegitímne*“. Predmetné arbitrárne závery prijaté najvyšším súdom spôsobujú ústavnú neudržateľnosť napadnutého uznesenia, a tak porušenie základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Preferovaním žalobkyne a „*extenzívnym výkladom hmotnoprávnych a procesných právnych noriem*“ sa najvyšší súd súčasne dopustil aj porušenia základného práva sťažovateľky na rovnosť v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

7. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie označených práv sťažovateľky napadnutým uznesením najvyššieho súdu, ktorým bol zrušený rozsudok krajského súdu a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

8. Ústavný súd považuje v prvom rade za potrebné akcentovať osobitnú povahu napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, ktoré je kasačným rozhodnutím. Ústavný súd vo svojej judikatúre v prípadoch ústavných sťažností nasmerovaných proti kasačným rozhodnutiam opakovane zdôrazňuje, že zásadne môže o merite veci rozhodovať len v prípade takej ústavnej sťažnosti, ktorá smeruje proti „konečným“ rozhodnutiam orgánov verejnej moci. Spravidla musí ísť o rozhodnutie, ktorým sa súdne či iné konanie končí, a jeho účastník nemá možnosť inej právnej obrany než využitie inštitútu ústavnej sťažnosti. V konaní, ktoré v čase predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti ešte stále prebieha, nemožno uvažovať o splnení tejto požiadavky (IV. ÚS 361/2010). Úlohou ústavného súdu ako súdneho orgánu ochrany ústavnosti totiž nie je meniť, resp. naprávať tvrdené či skutočné pochybenia všeobecných súdov a iných orgánov v dosiaľ právoplatne neskončených konaniach, ale je zásadne povolaný zaoberať sa zásahom do ústavne zaručených práv a slobôd sťažovateľa v právoplatnej skončenej veci za súčasného vyčerpania všetkých garantovaných právnych prostriedkov, ktoré zákon sťažovateľovi na ochranu jeho práv poskytuje.

9. Ústavné súdnictvo je vybudované predovšetkým na zásade preskúmavania právoplatne skončených vecí (IV. ÚS 187/09, III. ÚS 421/2016, III. ÚS 855/2016), preto ak právny poriadok pripúšťa iné možnosti nápravy uplatnením riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov podľa Civilného sporového poriadku, nemožno sa domáhať ochrany svojich práv v konaní pred ústavným súdom (napr. II. ÚS 211/2016). Základné práva na súdnu ochranu, ako aj spravodlivý proces „sú výsledkové“, to znamená, že im proces musí zodpovedať ako celok a skutočnosť, či napadnuté konanie ako celok bude spravodlivé, závisí od pokračujúceho konania a rozhodnutia všeobecných súdov (m. m. III. ÚS 33/04, IV. ÚS 163/05, II. ÚS 307/06, II. ÚS 155/08).

10. Na uvedených záveroch však nemožno zotrvať bezvýhradne, keďže aj kasačné rozhodnutie všeobecného súdu môže byť principiálne spôsobilé porušiť základné právo účastníka konania. Aj vydanie procesného rozhodnutia všeobecným súdom je potrebné považovať za súčasť poskytovania súdnej ochrany. K zrušeniu kasačného rozhodnutia však ústavný súd pristupuje len v tom prípade, keď dôvody na tento krok sú natoľko závažné, že sa blížia zmätočným záťažiam konania, čím znehodnocujú ďalšie konanie, alebo ak by išlo o veľmi pevnú hmotnoprávnu pozíciu preskúmavaného kasačného rozhodnutia (IV. ÚS 602/2020).

11. Vychádzajúc z predmetných východísk a zohľadňujúc predostretú sťažnostnú argumentáciu, ústavný súd sa zameral na posúdenie ústavnej akceptovateľnosti a udržateľnosti napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, najmä na posúdenie, či účinky jeho dovolacej právomoci sú zlučiteľné so základným právom sťažovateľky na súdnu ochranu, resp. so zásadami spravodlivého procesu.

12. Podstatou prvej uplatnenej námietky (bod 6.1.) je tvrdenie sťažovateľky, že najvyšší súd prerokoval dovolanie žalobkyne napriek tomu, že pre takýto jeho postup neboli splnené podmienky na vykonanie dovolacieho konania. Najvyšší súd nad rámec dovolania žalobkyne posudzoval jeho prípustnosť podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP, sám si vyabstrahoval právnu otázku a definoval

aj svoju rozhodovaciu prax, od ktorej sa odvolací súd odklonil, a to napriek tomu, že žalobkyňa explicitne prípustnosť dovolania vyvodzovala len z § 420 písm. f) CSP.

13. V tejto súvislosti ústavný súd pripomína svoj stabilne judikovaný názor, že otázka posúdenia, či sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie (teda či sú naplnené zákonné predpoklady pre uskutočnenie dovolacieho prieskumu), patrí zásadne do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, nie do právomoci ústavného súdu. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov, ktorých sústavu završuje najvyšší súd. Otázka posúdenia prípustnosti dovolania je otázkou zákonnosti a jej riešenie samo osebe nemôže viesť k záveru o porušení označených práv sťažovateľov (m. m. II. ÚS 324/2010). Uvedené však zároveň nevylučuje, že ústavne konformné posúdenie vlastnej právomoci najvyšším súdom je následne ústavným súdom preskúmateľné v konaní o ústavnej sťažnosti.

14. Ústavný súd sa podrobne oboznámil s odôvodnením napadnutého uznesenia a obsahom dovolania žalobkyne a dospel k záveru, že rozhodnutie najvyššieho súdu nevychádza z extenzívneho výkladu procesných noriem Civilného sporového poriadku upravujúcich prípustnosť dovolania. Najvyšší súd síce extenzívne pristúpil k posúdeniu obsahu dovolania žalobkyne, čo však podľa názoru ústavného súdu možno považovať za odmietnutie striktne formalistického prístupu a snahu spoľahlivo ustáliť skutočnú podstatu dovolacej argumentácie. Z hľadiska identifikácie dôvodu prípustnosti dovolania totiž nerozhoduje to, akým paragrafovaným textom zákona je tento dovolateľom označený, ale to, ako je dovolací dôvod vymedzený po obsahovej stránke v súlade s § 432 ods. 2 CSP. V danom prípade najvyšší súd aplikovaním základných princípov civilného sporového konania (čl. 11 CSP) a vychádzajúc z obsahu dovolania žalobkyne vyvodil námietku nesprávneho právneho posúdenia veci, ktorú subsumoval pod dôvod prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP.

15. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na svoj nález č. k. I. ÚS 51/2020, v ktorom podrobil kritike práve formalistický prístup najvyššieho súdu pri posudzovaní prípustnosti dovolania, keď okrem iného konštatoval, že „povinnosť dovolateľa vymedziť a konkretizovať prípustnosť dovolania podľa § 421 CSP treba vnímať ako jeho povinnosť predostrieť vlastnú argumentáciu v prospech prípustnosti dovolania, a tak napomôcť preskúmaniu rozhodnutia dovolacím súdom. Dovolací súd však nie je vymedzením prípustnosti viazaný a skúma ju aj sám.“.

16. Zároveň nie je opodstatnená ani námietka sťažovateľky, že najvyšší súd si sám definoval ustálenú rozhodovaciu prax, od ktorej sa krajský súd pri rozhodovaní odklonil, hoci v dovolaní žalobkyne absentovalo označenie relevantnej judikatúry v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) CSP. Ustanovenie § 421 ods. 1 CSP totiž nemožno interpretovať a uplatňovať tak, že zakotvuje povinné obsahové náležitosti dovolania. Obligatórne náležitosti dovolania upravuje § 428 CSP, ktorý okrem iného ukladá dovolateľovi povinnosť uviesť v dovolaní dovolacie dôvody, teda „z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne“. Následne § 432 CSP vyžaduje vo vzťahu k dovolaniu podľa § 421 CSP (odôvodnenému nesprávnym právnym posúdením veci), aby dovolateľ uviedol právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. Označenie konkrétneho rozhodnutia (judikatúry) najvyššieho súdu nie je v zmysle § 428 CSP obligatórnou náležitosťou dovolania. Z uvedeného vyplýva, že dovolanie prípustné podľa

§ 421 CSP dovolateľ obligatórne odôvodní tým, že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP), pričom dotknutý dovolací dôvod vymedzí tak, že uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a súčasne uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP). Argumentácia dovolateľa konkrétnou rozhodovacou praxou najvyššieho súdu je tak nad rámec zákonných požiadaviek a dovolací súd ňou nie je viazaný (III. ÚS 76/2021).

17. Povedané inak, povinnou obsahovou náležitosťou dovolania odôvodneného nesprávnym právnom posúdením veci nie je uvedenie konkrétneho rozhodnutia, teda referenčnej judikatúry dovolacieho súdu. V dovolaní podľa § 421 CSP je potrebné venovať sa iba otázke nesprávneho právneho posúdenia, nie referenčnej judikatúre. Tej sa môže najvyšší súd zmocniť celkom autonómne, a teda vziať pri posudzovaní prípustnosti dovolania do úvahy i takú judikatúru, ktorou dovolateľ neargumentuje (obdobne III. ÚS 163/2021).

18. Predmetné závery ústavného súdu si napokon osvojil aj najvyšší súd vo svojom stanovisku veľkého senátu obchodnoprávneho kolégia č. k. 1 VObo 2/2020 z 27. apríla 2021, keď uzavrel, že povinnou náležitosťou dovolania v prípade uplatnenia dovolacieho dôvodu podľa § 432 (namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci) nie je uvedenie toho, v čom dovolateľ vidí prípustnosť podaného dovolania (vrátane označenia rozhodnutí dovolacieho súdu riešiacich konkrétnu právnu otázku). Dovolací súd nie je pri posudzovaní prípustnosti dovolania viazaný dovolateľom označeným dôvodom prípustnosti dovolania a rovnako nie je viazaný (a zároveň obmedzený) rozhodnutiami najvyššieho súdu označenými dovolateľom.

19. Ústavný súd nepovažuje za exces spôsobilý zasiahnuť do označených práv sťažovateľky ani skutočnosť, že najvyšší súd v odôvodnení namietaného uznesenia odkázal na svoju judikatúru, ktorá v čase vydania rozhodnutia odvolacieho súdu ešte neexistovala (pozri tiež III. ÚS 123/2020).

20. Ústavný súd tak s ohľadom na uvedené uzatvára, že ak najvyšší súd vyhodnotil dovolanie žalobkyne so zreteľom na jeho text ako prípustné podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP, uplatnil tým materiálny prístup k ochrane práv dovolateľky, čo nemožno považovať z ústavnoprávneho hľadiska za neakceptovateľné.

21. Pokiaľ ide o druhý okruh námietok sťažovateľky uplatnených v ústavnej sťažnosti (bod 6.2.), ústavný súd uvádza, že otázkou preukazovania naliehavého právneho záujmu v prípade osobitného druhu žaloby spotrebiteľa o určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky sa najvyšší súd už zaoberal v rozsudku č. k. 6 Cdo 127/2017 z 30. januára 2019, pričom tento názor bol následne podporený aj jeho ďalšou rozhodovacou činnosťou (napr. uznesenie sp. zn. 6 Cdo 27/2018). Práve predmetný rozsudok najvyššieho súdu, na ktorý navyše poukazuje aj sťažovateľka v ústavnej sťažnosti, už bol predmetom prieskumu zo strany ústavného súdu, ktorý v uznesení sp. zn. III. ÚS 124/2020 konštatoval jeho ústavnú udržateľnosť a akceptovateľnosť. Od právnych záverov vyslovených v uvedenom uznesení sa pritom ústavný súd nemá dôvod odchýliť ani v tejto prejednávanej veci sťažovateľky. Navyše, akékoľvek ďalšie námietky v tomto smere bude môcť sťažovateľka uplatniť v konaní pred všeobecnými súdmi, keďže konanie sa vracia späť do fázy odvolacieho konania.

22. Na základe týchto dôvodov ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľky ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, keďže nezistil,

že by medzi napadnutým uznesením najvyššieho súdu a namietaným porušením uplatnených práv sťažovateľky existovala príčinná súvislosť, ktorá by odôvodňovala vyslovenie ich porušenia po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie.

23. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, ústavný súd sa ďalšími požiadavkami sťažovateľky uvedenými v petite nezaoberal, pretože rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Bratislave (detašované pracovisko) 4. augusta 2021

Rastislav Kaššák
predseda senátu